niet, dat de kommunistische relletjes in Indië steeds binnen zulke geringe afmetingen beperkt zullen blijven. Ingespannen waakzaamheid is hier vereischt.

De tastbare winst, welke het in Europa heeft gemaakt, is in Engeland te zoeken.

Cook, de verslagen stakingsleider, is kommunist geworden.

Hij is in Rusland ter schole geweest en heeft zich de taal en de denkbeelden Lenins eigen gemaakt.

De tegenpool van het bolsjevisme, het fascisme, hield zich ook staande en stevigde zijn positie in Italië. Begunstigd door eenige mislukte aanslagen op zijn leven, wordt Mussolini al grooter in de oogen van zijn volk. Zijn macht groeit tot het ongelooflijke. Hij houdt het kapitaal in het land, hij legt den dames een door hem uitgedachte mode op, hij dwingt de vrijgezellen door een niet zuinige belasting, om te huwen. Hij schijnt te droomen van het herstel van het oude Romeinsche rijk. Dat herstel wil hij dan bewerken door de oorzaken weg te nemen, waardoor het te gronde ging. Want, hoezeer wij zijn beginselen ook veroordeelen, het kan niet ontkend, dat er een schier puriteinsche degelijkheid in hem zit.

Ook in andere landen stonden diktators op of verdrongen een voorganger of leidden een teringachtig bestaan, zooals Primo in Spanje.

Maar gelijk het bolsjevisme alleen in Rusland „bloeit", „bloeit" het fascisme alleen in Italië.

Het parlementarisme heeft zich nog steeds niet hersteld. Het lijdt bijna overal aan bloedarmoede. Soms worden de wonderlijkste kombinaties aangegaan, om maar aan een meerderheidsministerie het aanzijn te kunnen geven.

Er is veel vraag naar sterke mannen, maar weinig aanbod.

Doch helaas is er weinig vraag naar een sterken God en toch handhaaft Hij, door Wien de koningen regeeren, Zijn genadige aanbieding.

Hij roept en blijft roepen: handelt verstandiglijk en hoort naar Mij.

Doch in de kringen der wereldgroolen berust schier alles op menschelijke berekening.

En onder de massa der kleinen zijn er zoo weinigen, die God waarachtig zoeken.

De bioskoop wint het van de kerk.

De krant van den bijbel.

Men reist met meer blijdschap naar de Riviera, naar Algiers en Egypte, dan naar de eeuwigheid.

Men luistert liever naar de ratelende radio en de krassende grammafoon dan naar eigen klagende ziel.

Als dagbladen bij hun lezers informeeren: gelooft gij in het bestaan van God? — dan antwoorden verreweg de meesten: ja.

Doch van hoevelen dezer ja-broeders zou het oordeel Gods niet gelden: dit volk eenaakt Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich ver van Mij?

Men leest wel in oudejaarsoverzichten en nieuwjaarsbeschouwingen, dat het juk der ellende niet van Europa's schouders zal worden opgeheven, vóór het tot den Heere wederkeert.

Wij zouden zoo iets niet durven uitspreken.

Want de algemeene genade Gods is onberekenbaar.

Zijn vrijmacht is ondoorgrondelijk.

Wat Hij zal en wat Hij wil, weet Hij alleen.

Hij heeft ons geen boodschap van omkeering voor het Ninevé onzer dagen meegegeven.

Doch slechts de altijd geldende boodschap tot bekeering.

De bidders in Geest en in waarheid hebben het druk.

Waar er zoovelen zijn, die niet bidden, moeten zij voor hen bidden.

De taak onzer voorbidding is omvangrijk.

Wij hebben heel de wereld in onze voorbede op te nemen.

Maar Hij, die ons bidden leert, leert ons ook voorbidden.

God spaart in 1927 de wereld niet om het doen der menschen in het gemeen, maar om de weinige rechtvaardigen, die er onder hen zijn.

Verstaan wij zóó onze roeping!

Onze wereldroeping!

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Grijp naar het eeuwige leven!

Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen. 1 Tim. 6:12

Grijp naar het eeuwige leven!

In deze weinige woorden wordt u van den hemel uw Nieuwjaarsroeping gezonden, o mijn ziel. Uw roeping voor elk jaar. Uw roeping voor elken dag. Maar uw roeping dan toch ook voor elken dag van dit pas begonnen jaar.

Maar hangt deze roeping niet heel hoog? Kan zij niet eerst verwerkelijkt worden aan het eind van den tijd, van mijn tijd?

Ach neen, geef aan die vlakke voorstelling geen geloof, mijn ziel. Het is niet waar, dat de eeuwigheid voor u eerst aanbreekt na den tijd. De eeuwigheid doordringt den tijd. De eeuwigheid welft zich boven u. De eeuwigheid omringt u.

Ik weet het, dat de eeuwigheidslijn de tijdslijn snijdt en dat velen zich als ideaal stellen eeuwig te worden in ieder oogeblik. Is grijpen naar het eeuwige leven dan hetzelfde als het zich bewust worden dat eeuwigheid en tijd elkander kruisen, dat ik mij leer voelen eeuwigheidsmensch?

Daarmee zijt gij er niet, mijn ziel. Modernistische vroomheid moge er zich mee vergenoegen, gij niet. De eeuwigheid is niet neutraal. Daar gaat door het tijdelijk bestaan van den mensch óf een eeuwige-levens-lijn óf een eeuwige-doods-lijn. Hoevelen beelden zich in eeuwigheidsmenschen te zijn en die toch niet anders gegrepen hebben dan de eeuwige-doods-lijn!

Maar hoe grijp ik dan die eeuwige-levenslijn?

Door Hem te grijpen, die verklaarde: Die in mij gelooft, heeft het eeuwige leven. Merk op, o ziel, Hij zegt niet: die ontvangt straks het eeuwige leven, maar die h e e f t het eeuwige leven. Nu. Op dit eigen oogenblik.

Leer mij grijpen, o Heiland, de reddingslijn des geloofs, want dan heb ik de eeuwige-levens-lijn.

Ja, dat zij uw bee op iederen dag van dit jaar.

Dompel u onder in de liefde van Christus.

Verlies u a a n uw Jezus.

Verlies u i n uw Jezus.

Dan heiligt het e e u w i g e l e v e n in u uw leven in den tijd.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Het „krijgen" van teksten.

Onze lezer K. te D. vraagt, wat we te denken hebben van het „krijgen van teksten".

Niet, dat hij-zelf er mee verlegen zit.

Integendeel, hij acht dit z.g.n. krijgen van Schriftwoorden als een antwoord Gods op het gebed, als raad in verlegenheid, als leiding bij het nemen eener moeilijke beslissing, als goddelijke vertroosting in druk, als bemoediging of bevrijding bij geestelijke aanvechting een wezenlijk en belangrijk deel der zielservaring van Gods kinderen, en oordeelt zelfs, het ontkennen van de objectieve (voorwerpelijke) waarachtigheid daarvan een „doorsnijden van de pees der geestelijke bevinding".

Doch de ervaring, dat anderen er geheel anders over denken, dat velen het houden voor niets dan inbeelding, in de meeste gevallen voor een pogen om eigen wenschen en begeerten een goddelijk zegel op te drukken, of zelfs voor gevolg van de goddelooze zucht om zich een schijn van bizondere vroomheid of van groot gewicht te geven, doet hem begeeren hierover zoo mogelijk meer licht te ontvangen.

Onze lezers hebben reeds lang begrepen, waaraan wij bij dit z.g.n. „krijgen van teksten" te denken hebben, al is de uitdrukking onder ons niet meer zoo gangbaar als onder de vromen van één of twee geslachten terug.

Men sprak daarmee van de ervaring, dat kinderen Gods in bepaalde omstandigheden door een of ander woord der Schrift, al naar ze op dat oogenblik van noode hadden, geleid, bemoedigd, vertroost, gesterkt of uit bange geestelijke aanvechtingen verlost werden.

Zulk een Schriftwoord kwam hun dan in zulke oogenblikken, meestal ongezocht, met groote klaarheid en bizonderen nadruk voor den geest, en overweldigde in zijn majesteit en waarachtigheid heel hun ziel, dat het alle vragen en vreezen, alle bedenkingen en twijfelingen op zij wierp en ze er zich in kinderlijk geloof aan onderwierpen en aan overgaven.

Ik noemde dit een e r v a r i n g.

En ik deed dit niet bij wijze van aanpassing, maar in vollen ernst.

Want het i s ervaring.

Een ervaring, waarvan niet alleen de „praktikale godgeleerdheid" uit vervlogen eeuwen spreekt, maar die zich voortzet ook bij Gods kinderen van onzen tijd.

De een moge ook in dit opzicht, naar de verscheidenheid in Gods bedeeling, rijker zijn dan de ander — er zullen er wel weinige onder de meergerijpte kinderen Gods zijn, die van deze genadige bemoeienis van hun Vader in de hemelen niet weten te spreken.

We zullen er allicht méér ervaring van hebben, naarmate we dichter bij onzen God leven, en, in plaats van luchtig en oppervlakkig over het leven heen te glijden, met meer ernst en volharding ingaan op de vragen, den strijd, de zorgen en nooden, die God er ons in voor de voeten legt.

Ik kan me dan ook niet voorstellen, dat wie onder Gods kinderen het leven maar niet slechts leeft, maar poogt te verwerken met zijn ziel, te verwerken voor het aangezicht van zijn God, aan deze ervaring vreemd kan zijn, veel minder ze naar het rijk der inbeelding zal verwijzen.

Het zou ook kwalijk te rijmen zijn met wat het Woord ons zegt van de gemeenschap tusschen den Heere en Zijn volk, vanuit zorg des goeden Herders over Zijne schapen, van de inwoning des Geestes in de harten der geloovigen en van zijn bewarenden, verlichtenden, leidenden, heiligenden en troostenden arbeid in hunne zielen.

In dit alles gaat er een bestendige, nu meer dan minder merkbare werking uit naar hun verborgen zieleleven.

En als nu, gelijk de Schrift ons leert, deze goddelijke beïnvloeding van hun denken, voelen en willen zich vooral bedient van het Woord, van het Woord allereerst gelijk het hun in de samenkomsten der Gemeente bediend wordt, maar dan voorts ook zooals ze het lezen in hunne huizen, of zooals ze het opnamen in hun geheugen — hoe natuurlijk is het dan, dat de Heere bij moeilijke beslissingen, in dagen van zwaren druk, in uren van bittere droefheid, in oogenblikken van bange aanvechting, een woord van goddelijk bestier, van bemoediging, van vertroosting of van versterking, dat in hun onderbewustzijn wel aanwezig is, maar sluimert, in hun bewustzijn doet opstijgen, en hun geloof tegelijk zóó opwekt en sterkt, dat ze het met volle vertrouwen aangrijpen!

Juist daarom is het voor ons geestelijk leven van zoo groot belang den Bijbel niet alleen in de kerk, op de school, en in ons huis te hebben, maar hem, en wat we uit zijn inhoud in ons opnemen, overal met ons mee te dragen.

Over dit alles kan er onder ons, gereformeerden, wel geen verschil zijn.

Een andere vraag is, of het „krijgen van teksten" wel de juiste naam is voor deze ervaring van Gods volk.

In zoover dat „krijgen" alleen bedoelt — en dat bedoelt het, als het in gezonden zin gebruikt wordt — in bewondering en dank der ziel de liefde des Vaders in de hemelen te verheerlijken, die er zich in aan ons betoonde, heeft het volle recht en is er iets zeer lieflijks in. Het is dan de belijdenis, dat men zelf aan zulk een woord niet gedacht zou hebben; dat de ziel ook te geestelijk-traag en te veel door vrees of droefheid overheerscht werd, om het geloovig aan te grijpen; en dat toen de Heere door Zijn Geest het onder onze aandacht bracht, en ons geloof er op richtte.

Maar — en dit bracht de uitdrukking niet zonder reden bij de meer-bezonnen geloovigen in discrediet — deze beteekenis heeft dat spreken van het „krijgen" van een of ander Schriftwoord, lang niet altijd.

Het wordt maar al te dikwijls gebruikt, om den indruk te maken als was het een openbaring boven de openbaring; als werd het Woord Gods, dat men kreeg, eerst een Gods-woord door dat „krijgen". Het moet dan dienst doen om de valsche meening ingang te doen vinden, als wordt eerst dán het woord der Schrift een woord voor ons persoonlijk, als het op zulk een bizondere wijze tot ons kwam. Waarvan dan weer het gevolg is, dat men iemands genadestaat niet vertrouwt, zoolang hij niet door zulk een „gekregen" tekst daarvan verzekerd werd, en dat men, ook bij waarachtige droefheid over de zonde, zich de vergeving der zonden, op grond van Gods beloften in de Schrift, niet durft toeeigenen, zoolang we daarvan niet door een „gekregen" tekst verzekering ontvingen.

Een geringschatting van het Woord Gods in de Schrift, en een jacht-maken op het ongewone en onmiddellijke, dat er dan verder wel toe leidt, om het „krijgen" van een tekst alleen dán voor echt en vertrouwbaar te houden, als men zulk een tekst van tevoren in 't geheel niet kende.

En men hoort dan ook menschen, die op deze wijze de Schrift — zij 't ook vaak onbewust — op zij schuiven, als bewijs voor de echtheid van hun „merk", wel verzekeren, dat ze hun „gekregen" tekst nooit van tevoren hoorden, en nog veel minder wisten, dat hij in den Bijbel stond.

Daarmee zijn we dan gekomen op het terrein van „het inwendige licht", en van de geestdrijverij.

Om al deze gevaren af te snijden, is het veiliger niet te spreken van het „k r i j g e n van een tekst" maar liever — en juister — te zeggen, dat de Heere ons dit of dat woord uit de Schrift t e b i n n e n bracht en er ons in deed vinden wat we juist op dat oogenblik noodig hadden.

Intusschen zijn er hier nog méér gevaren.

Daarover, zoo de Heere wil, in een volgend nummer.

V. F.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Het communisme in Indië.

Nu wij zoo langzamerhand over de onlusten in Indië wat beter zijn ingelicht en zich inmiddels nieuwe wrijvingen hebben voorgedaan, is er alle reden om nog eens op dit onderwerp terug te komen.

Het gevaar is thans geweken en de regeering is den toestand meester.

Toch kan niet gezegd worden, dat de beweging onschuldig was, integendeel, steeds meer blijkt het gevaarlijk karakter. Het blijkt thans, dat het mogelijk was om in Indië na langdurige voorbereiding en onder leiding uit het buitenland, een omvangrijken opstand te organiseeren. De menschen, die zich hiermee inliefen, waren lang niet de eersten de besten, maar er bevonden zich ontwikkelde en bekwame mannen onder.